8. Tere tika, tere tiipa, tere rootsi warblane,
Kust see tikka naese wõttis
Siimalusest, sõimalusest
Nõmme linnast neitsikese
Wana kubja tütrekese
Sõrwe neiu sõsara
Nina oli nikki niidi poole
Salad olid lääpa lääne poole
Sõrwe neiud tegid olut
Kase lehed olid katlaks tulel
Wiha leht oli wirde künaks
Muna koor oli kurna tõrreks
Tamme tõru teiseks tõrreks
Ise olid uhked pulmalised
Hunt oli uue wiiuliga
Karu kahe kanneliga
Rebane rebude reitega
Warene wankis saabastega
Kiitsak kirju kuuega
Harak abukäistega
Tihane tikkis hännaga.

÷

1. Kaks meest olid ükskord Pärnu linna kõrtsis joond pühabä päewa läbi. Õhta, ämarik tulnd käde, siis hakkand ära minema kojuse; teine wana soldat ja teine olnd talu mees. Otse rada kaudu kerguaiast (surnuaed) läbi läind nad ko-

juse. Soldat on ennast magama wiskand kerguaia juure, see talumees pole sellega rahul olnd, ajand teda ikka üles; soldat tüdind tast ära ja läind senna luudeluse, kõige ukse lisemal olnd uus koolja kerst, soldat langend senna sisse. — Poole öö ajal tulnd walge emane (naesterahwas) inimene, akkand teda ära ajama: „Mine nüüd ära! kasi nüüd ära! kukked hakkawad laulma!" „Kus sa käisid?" Anna mulle panti, muidu ma ei lähe ära." Ühte puhku ütleb ikka surnu: „Mine nüüd ära! kasi nüüd ära! kukked hakkawad laulma!" Wiimselt oli ta enese wassaku jala sukka andnud soldati käde; siis laskend soldat ta kerstu minna ja ise läinud oma teed. — See oli talumehel ime näha, et soldat nii julge oli, hommiku andnud soldat seda asja tääda, — ja mindud waatma — surnud oli palja jalaga kerstus (puusärkis).

÷

9. Oh meie kaksi waesta lasta,
Kaksi waese mehe kanakesta:
Mul pole wenda, sul pole wenda,
Mul pole isa, sul pole isa